

topmødeerklæring, der definerer Euro-12, er meget begrænsende. Hvis andre lande vil, at den skal udvides, så har vi forhandlingsmuligheder i den proces.

Tredje næstformand (Margrete Auken):
Og så er det hr. Thulesen Dahl som ordfører.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Efter denne terminsprøve, hvor skolelæreren fik eksamineret, kan vi gudskelov snart gå videre.

Jeg vil starte med at sige, at det nej, som et flertal af den danske befolkning gav til euroen sidste torsdag, er et meget betydningsfuldt nej.

Det var et nej, som kom, efter at hele den etablerede elite havde fremmanet det ene skrækscenario efter det andet som følgerne af et eventuelt nej. Det var et nej, som kom på trods af, at alle de toneangivende – medieverdenen, erhvervslivet, lønmodtagerorganisationerne, det store flertal i Folketinget – anbefalede et ja. Det var et nej, der kom, efter at langt hovedparten af de økonomiske midler, der var afsat til kampagnebrug, blev brugt til jasiden. Det var et nej, der kom, efter at regeringen havde misbrugt sine embedsmænd til at producere propagandamateriale for euroen og imod kronen. Det var et nej, der kom, på trods af at jasiden havde sagt, at vi ville miste arbejdspladser, renten ville eksplodere, der ville komme økonomiske indgreb osv., osv. efter et nej.

Jasiden havde også postuleret, at et nej ville sætte Danmark ud på et sidespor, at vi ville miste afgørende betydning i det europæiske samarbejde, at vi ville blive marginaliseret, at afstemningen med andre ord handlede om meget, meget mere end alene euroen.

Nu kom nej et så sidste torsdag, og det må vel så småt være ved at gå op også for flere på jasiden, som ellers har haft utrolig svært ved at forstå det.

Vi har i dag fra socialdemokratisk side ligefrem hørt tale om, at man skulle tage hensyn til det store jamindretal, og De Konservative har sagt, at nå, ja, men når det var sådan, at der var et flertal for Amsterdamskontraktaten, så må der vel være et flertal for Unionen, og det er vel godt nok. Det er nogle mærkelige ting at trække frem efter nej et. Nu har man nemlig travlt med at sige de stik modsatte ting af dem, man sagde før den 28. september. Nu har man travlt med at forklare, hvorfor der ikke skete alle de ting, man havde påstået ville ske. Et økonomisk indgreb er unødvendigt, renten ser meget, meget

fornuftig ud, aktiemarkedet har slået flere nye rekorder i denne uge, ja, lige pludselig nu får vi så at vide, i dyb kontrast til, hvad der blev fortalt før den 28. september, at afstemningen jo ikke handlede om Danmarks placering i det europæiske samarbejde, at afstemningen ikke handlede om, at vi ville blive marginaliseret, at afstemningen ikke handlede om et signal til udlandet om selvtilstrækkelighed, men at afstemningen alene omhandlede euroen.

Det er hele baggrunden for argumentationen hos bl.a. Socialdemokratiet, når de nu skal forklare, hvorfor nej et ikke får nogen umiddelbare konsekvenser overhovedet.

»Vi skal ikke drage forhastede konklusioner«, lyder det, »vi skal bygge bro«, siger statsministeren, »vi skal give os god tid«, »vi skal have dialog«, »vi skal forsøge at blive enige«; en masse flotte ord uden noget som helst indhold. »Vi skal holde folkehøringer«, bliver der sagt, underforstået, at den debat, der har været siden udskrivelsen af folkeafstemningen i foråret, og den forudgående debat, der i øvrigt også var forud for fastsættelsen af afstemningstidspunktet, ikke kan sammenlignes med de styrede folkehøringer, som nogle her i salen ønsker sig.

Ingen bud på konsekvenser, ingen bud på løsninger, ja, det virker, som om jupartierne og specielt regeringen har indstillet sig på at lægge et røgslør ud over hele debatten i håb om, at tiden bare går og går, og at folk glemmer.

Vi må sige fra Dansk Folkepartis side: Vi tror ikke på, at folket glemmer. Det er et dybt demokratisk problem og noget, der burde tages dybt seriøst af alle, der går ind for dansk folkestyre, at der er en så afgrundsdyb stor kløft mellem Folketingets flertal på den ene side og befolkningens flertal på den anden, og hvis ikke dette tages anderledes alvorligt af jupartierne og får nogle klare konsekvenser for dansk europapolitik, vil kløften blive ved med at være der, og kløften vil blive udbygget i de kommende år.

På kort sigt kan det da godt være, at man kan ride stormen af, fordi man har et så markant flertal her i Folketinget for mere integration i det europæiske samarbejde, men på lang sigt er det en dødssejler, og det er det jo ikke alene, fordi man alligevel ikke tillader sig at fortolke nej et som mere end en afvisning af euroen.

Jeg har da noteret mig, at både statsministeren og Venstre for den sags skyld her i dag har slået fast, at nej et betyder, at de øvrige forbehold ikke sættes til afstemning, og selv om dette sandsynligvis ikke alene bygger på en frygt for,